

เงินสะอาดในตัวเอง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ทำบุญ เห็นไหม คนดี ต้องทำดี คนดี เงินสร้างเจดีย์ สร้างวิหารเป็นเงินของคนดี แล้วทำดีไป แต่เงินที่เอามาสร้าง เอามาช่วยเหลือคนยากคนจน ต้องไปเอาจากการพนัน เงินจากภาษี จากส่วย นี่เขาไปแบ่งเลยว่าเงินนี้เงินสะอาด เงินนี้เงินสกปรก โรงงานกษาปณ์ไม่เคยพิมพ์ว่าเงินสะอาดเงินสกปรกหรือ โรงงานกษาปณ์พิมพ์เงินก็เป็นเงินออกมา เงินนั้นเป็นเงินออกมา เงินเป็นตัวเงิน เงินมันสะอาดโดยตัวมันเอง แต่เจตนาของคนต่างหาก เจตนาของคน ฉะนั้น ตัวเงินมันดี ถ้าคนดีเงินนั้นเป็นประโยชน์ทั้งหมดเลย เงินนั้นเป็นประโยชน์นะ

อาจารย์มหาบัวบอก “นั่งอยู่นอนอยู่บนกองเงินกองทอง แต่มันก็ให้ทุกข์ เพราะเงินมันไม่สามารถชำระกิเลสได้” เงินต่างหากทำให้เราติด เราเห็นเงินเป็นพระเจ้า ตัวเงินมีค่าเหนือน้ำใจ น้ำใจต่ำกว่าเงินใจ ให้เงินบังคับแล้วแสวงหา แต่ถ้าเป็นคนดีนะ เราเป็นคนดี เรามีหลักเกณฑ์แล้ว เงินนี้เป็นข้าเรานะ เราใช้เงินเป็นประโยชน์ทั้งหมดเลย เห็นไหม

ฉะนั้น ว่าเงินนี้เงินสะอาด เงินนี้เงินสกปรก ไม่ใช่หรือ ไม่ใช่ คนๆ นั้นใจต่ำเกินไป ใจถือเงิน เอาเงินไปเป็นพระเจ้าต่างหากละ ถ้าใจมันเป็นบุญกุศลนะ ใจเป็นบุญกุศลใจมันเป็นความดี ปฏิภาณ ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ตั้งใจให้ ขณะให้มันพอใจ ให้แล้วไม่ได้คิดเสียดาย ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์ ใจบริสุทธิ์นะ เมื่อนาบุญของโลกใจ เป็นผู้ที่บริสุทธิ์ นี้กุศลเกิดมหาศาลเลย ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ไหม? ผู้รับนะ

นี่ต่างหากบุญมันเกิดตรงนี้ มันไม่ใช่ว่าคนดี ทำดีแล้วมันได้ดีอย่างนั้น คนดี ทำดีมันส่วนทำดีสิ ทำดี ทำไม่ดีขึ้นมันคนๆ นั้นสิ แต่จะมาให้ลงไปที่ว่าถ้าสร้างเจดีย์แล้วถึงจะเป็นดี ใช่ไหม คนดี ถ้าจะสร้างคนทุกข์คนจน สร้างคนทุกข์คนจนช่วยเหลือชาติสิทำไมมันจะไม่ดี เพราะ

ช่วยเหลือชาติ ช่วยเหลือน้ำใจ เหมือนงบบประมาณ งบประมาณออกมาเท่าไรเป็นครุภัณฑ์หมดเลย สร้างตึก สร้างอาคาร แต่ไม่มีงบประมาณลงมาพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เลย

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาคนต่างหากชาติจะยั่งยืนเจริญ สังคมมีความสุข มีความสุขที่ว่าในหัวใจของคนมีความสุข ไม่ใช่ว่าตึกกรมบ้านช่องเจริญ แต่หัวใจแห้งผาก เห็นไหม ถึงบอกว่าสร้างสิ่งนั้นเจริญ นี่ใจมันดำ พวกนั้นแล้วใจดำเลย ถ้าเป็นรูปแบบ คุณติดูอย่างข้าง นะ ข้างอยู่ในป่า เวลามันกินมันกินแต่พวกผัก พวกพืช มันกินแต่พวกสิ่งที่เป็นของอยู่ในป่า แล้วมันกินแล้วตัวมันเองอยู่ในป่า มันนอนอยู่ในตม เวลามันทำงาน เขาจับข้างมาลากไม้ จับข้าง มาความเป็นอยู่ของมัน อยู่ในธรรมชาติอย่างนั้น

เขาว่าข้างนี้เป็นสัตว์ใหญ่ สัตว์ที่มีพลังมาก สามารถใช้ประโยชน์ ใช้งานกับโลกได้มาก แล้วคุณะคุณกกระยางสี ขาว ปลอดภัย สวยงามมาก ใครว่านกนี้เป็นนกดี แต่เวลามันกินมันกินอะไรล่ะ? มันกินปลา มันจับปลา ย้ำไป มันจับปลา กิน เห็นไหม ตัวมันสะอาด แต่ใจมันกินแต่สัตว์ กิน แต่สิ่งที่มีชีวิต กินปลา แต่ข้าง เห็นไหม คุณตัวมันสี ตัวมันใหญ่โตขนาดไหน เวลามันกินมันไป ทำลายอะไร? มันกินไฟ กินหญ้า กินอ้อย มันกินต่างกัน นี่มันอยู่ที่ตรงนี้ต่างหากล่ะ ใ้รูปแบบ มันส่วนรูปแบบ สวยงามจริงอยู่ แต่เปลือก นี่นกกกระยางคุณติมันขาวปลอดภัย สวยมาก ย้ำไปบน นาน เห็นไหม มันไปหยิบอะไรกิน? มันไปจับแต่พวกปลา พวกสิ่งนี้กิน มันทำลายเขา

นี่ใจสะอาด ใจสกปรก คุณรูปแบบไม่ได้ มันดูที่เจตนาไง เจตนาตัวนั้นสำคัญกว่า เจตนาที่จะออกมาเป็นบุญกุศล เจตนาทำประโยชน์กับโลก แล้วก็มองไม่เห็นใจ คนต่ำมองเห็นของสูง ไม่ได้ คนต่ำเห็นแต่ของต่ำๆ คนสูงต่างหากเห็นของสูง สูงจนเป็นแบบอย่างผู้ดี เห็นไหม มันจะ ละเอียดจนไม่เห็นเลยนะ กิริยา มรรยาท อยู่เฉยๆ แต่รู้เท่าทันหมดนะ แต่คนต่ำๆ มันมองไม่เห็น ถึงได้มองแค่วัตถุไง

เงินนี้เป็นเงินบริสุทธิ์ เงินไม่บริสุทธิ์ ตัวมันเองมันเป็นอะไร? เป็นกระดาษ เงินบริสุทธิ์ที่ ไหน? คนไปหามันต่างหาก คนถ้าหาได้ด้วยเจตนาดี อันนั้นบริสุทธิ์ คนไปหาด้วยการคดโกง มาอันนั้นไม่บริสุทธิ์ มันไม่บริสุทธิ์ คนที่มีเจตนาไปหา มันมา ไม่ใช่บริสุทธิ์โดยตัวมันเอง นี่แบ่ง เลยนะ ถ้าเงินอย่างนี้บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ตรงไหน? คนที่เขาไปทำมันเงินบริสุทธิ์ตรงไหน? เราจะได้ อยากรู้ว่าเขาบริสุทธิ์ไม่บริสุทธิ์ แต่ขณะเขาเจตนาให้ เออ บริสุทธิ์ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเอามาก่อสร้างเป็นวัตถุ อันนี้เป็นคนดี ทำความดี ถ้าเอาไปพัฒนาคนนี่ มันไม่เห็นผลงานไง นี่เขาถึงว่ารัฐบุรุษกับนักเลือกตั้งไง ถ้ารัฐบุรุษนี่เขามองการณ์ไกล พัฒนาคนมันเห็นผลช้าถึงไม่ยอมทำ ถ้าพัฒนาวัตถุมันเห็นผลเร็วไง มันเห็นผลเร็ววะ นี่คนหยาบ คนละเอียดไง

ครูบาอาจารย์เราเป็นครูบาอาจารย์ที่ดีนะ ท่านเสียชีวิตไปแล้วถึงรู้ว่าเป็นพระที่ดี ตอนที่มียังชีวิตอยู่ไม่มีใครรู้หรือกว่าพระองค์ไหนดีหรือไม่ดี เสียไปแล้วเท่านั้น นี่มันใช้เวลาขนาดนั้น การที่พิสูจน์ความคิดกัน มันไม่ใช่พิสูจน์กันง่ายๆ หรือ แต่นี่จะเอาพิสูจน์กันง่ายๆ เอาเห็นกันง่ายๆ ไง แบ่งกันแค่นี้เองนะ ถ้าจะเอาไปช่วยเหลือคนทุกข์คนยากต้องเอาเงินการพนัน เอาเงินส่วย พุดออกมาได้อย่างไร? พุดออกมาได้อย่างไร? การช่วยชาติมันเอาเงินสกปรก แต่ถ้าการก่อสร้างเป็นเงินสะอาด การก่อสร้าง ก่อสร้างอะไรล่ะ? การก่อสร้างครุภัณฑ์มันทำได้ มันทำง่าย แล้วมันมีส่วนแบ่งได้ง่าย ของที่เอามาก่อสร้างก็สั่งมาจากนอก ราคาบวกเข้าไป ๔-๕ เท่า สร้างไว้อีกพันปี ช้างหน้า

๑๐๐ ปีให้มันอยู่เถอะ เพราะคนเราแค่ ๑๐๐ ปีมันก็ตายหมดแล้ว พอตายแล้วใครจะรับผิดชอบล่ะ? แต่นี่บอกพันปี หมื่นปีก็เพราะอะไร? เพราะว่าการให้ราคามันสูงขึ้นๆ นะสิ มันไม่เป็นที่จริงหรือ ความเป็นที่จริงนี่ยิ้มแยมแจ่มใส ไปด้วยต้องได้บุญกุศล ไปด้วยไปหาไปวัดใจของตัว นี่วัดใจของตัว ฟังธรรม ฟังแล้วพิจารณาไปสิ ทาน ศีล ภาวนา ศาสนานี้ ภาชนะที่บรรจุธรรมคือหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสัตว์โลกที่มีความสุขความทุกข์ในหัวใจนั้นนะ แล้วหัวใจนี้ไปใส่เจดีย์หรือ?

ทำบุญกุศล ทำเจดีย์ เห็นไหม เจดีย์ไม่เคยไปสวรรค์ โบสถ์ วิหารหลังไปมันไม่เคยไปสวรรค์ ผู้ที่บริจาคเงินออกมาสร้างโบสถ์ วิหารนั้น หัวใจที่สร้างนั้นต่างหากไปสวรรค์ ไปนรก ทำความชั่วก็ไปนรก ทำความดีก็ไปสวรรค์ หัวใจผู้ที่สละออกมาต่างหาก นี่หัวใจดวงนั้นถึงไปสวรรค์ไง หัวใจที่สละออกไปนั้นนะ ทีนี้ว่ามันสละออกไปอย่างนั้น มันก็เลยเหมือนกับของยืมมา การทำบุญกุศลนี้มันเหมือนของยืม เพราะอะไร? เพราะมันเป็นอามิสทาน

พระพุทธเจ้าบอกเลย “อานนท์ บอกเขาต่อไปนะ ว่าต่อไปให้ปฏิบัติบูชาไง”

บูชาพระพุทธเจ้าอย่างประเสริฐ ปฏิบัติบูชาหมายถึงว่ามันเป็นของเราเองไง คิดดูสิ ในบ้านของโยม ในครัวนี้อาหารเต็มครัว ในตู้เย็นเต็มไปหมดเลย เปิดเมื่อไหร่ กินได้เมื่อนั้น กับว่า

ในบ้านเราไม่มีอะไรเลย แต่เรามีเงินอยู่นะ เรากอยไปซื้อกินข้างนอก ถ้าวันไหนตลาดปิดไปซื้อที่ไหนล่ะ? ตลาดมันปิดไปซื้อที่ไหน?

นี่ก็เหมือนกัน เราทำบุญเป็นอามิสทานมา เราได้บุญมาๆ มันก็เหมือนเรามีเงินมา ถ้าเราใช้เงินหมดไปมันก็หมด แต่ถ้าเป็นของในใจของเรา คือการปฏิบัตินี้ไง ทำสมาธิให้เกิดขึ้นจากใจ เห็นไหม ความเห็น ทำใจสงบมันก็เห็นเอง พอเห็นเอง อ้อ ธรรมชาติของธรรมเป็นอย่างนี้ นี่มันเป็นอยู่ที่ใจ อันนี้เป็นของของเรา ปฏิบัติบูชา ปฏิบัติบูชาพระพุทธเจ้า แต่บุญกุศลนั้นมันเข้าไปในหัวใจเรา อันนี้เป็นของเรามาไม่ใช่ของยืม แล้วมันขับเคลื่อนไปได้ตลอดใจ

แต่อามิสบูชา ทำบุญมา ได้กุศลมาเหมือนของยืม มันได้บุญจริงๆ นะ บุญนี้เป็นจริง แต่บุญเกิดโดยอามิส มันได้บุญ มันสะสมไปกับใจนั้นแหละ เป็นทิพย์ แต่มันใช้หมดไปเกิดเป็นเทวดา พอถึงเทวดา พอถึงหมดแสง หมดบุญก็ต้องกลับมาเกิดอีก นี่เวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้น ถึงว่าเป็นของยืม มันใช้หมดได้ไง แต่ถ้าปฏิบัติไปๆ เข้าไปกระทบอะไร นี่เราปฏิบัติเอง บูชาพระพุทธเจ้า แต่เราได้บุญเอง มันเป็นของๆ เรา มันขับเคลื่อนใจไป แล้วพอมันถึงจุดหนึ่ง ออกไปธรรม ไม่เสื่อม

ฟังสิ ไม่ได้ยืมใครมา มันฝังอยู่ที่ใจ แล้วมันติดแน่นไปกับใจ ใจดวงนั้น นี่ออกไปธรรม ผู้ใดเห็นธรรม สรรพสิ่งนี้เกิดดับๆ ตลอด เห็นหมดบิ๊บนี่ มันอย่างน้อย ๗ ชาติ นี่มันไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก มันเป็นของจริง ศาสนานี้มันจริงขนาดนั้นไง ฉะนั้น ถึงว่าไอ้สิ่งที่เขาพูดกัน มันเป็นแค่ทานใจ แค่พื้นฐานให้พัฒนาใจขึ้นมาใจ แล้วถ้าเอาตรงนั้นมาเป็นจุดยอด แล้วว่าทำขนาดนี้เป็นผลบุญ เป็นสิ่งที่ประเสริฐ คนดีทำความดี มันเป็นการพัฒนาเข้าไป ทาน ศีล ภาวนา มีทาน มีศีล มีภาวนา

ที่นี้เราก็เหมือนกัน ไม่มีอะไรเลยก็ทำได้ เห็นเขาทำคุณงามความดีแล้ว อนุโมทนาทานไปกับเขาได้บุญหมด ใจประเสริฐประเสริฐหมด อยู่ที่ไหนก็ประเสริฐ ไม่มีสิ่งใดก็ทำได้ ไม่ต้องเอาตรงนั้นมาทำ ถ้าเขาเห็นนะ ถ้าเขาเห็นว่าเขาทำมาเป็นเสมอภาคเราก็ยังดี แต่เราฟังดูแล้วมันเหมือนกับว่าถ้าไปทำเป็นของถาวรวัตถุ อันนั้นถึงจะเป็นความดี ถ้าเอาไปทำเป็นประโยชน์กับโลก เป็นประโยชน์กับทุกๆ คน พัฒนาค้น อันนั้นถึงจะต้องไปเอาเงินจากสิ่งที่ไม่ดีมาทำ

ไอ้โฮ มันพูดเกินไป ฉะนั้น ถึงบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอก ถึงบอกใจดำใจสูงดูกันตรงนี้ เห็นชัดเลยแหละ มองเข้าไปเห็นชัดเลย มันมองเข้าไปไม่ถึงตัวบุญแท้ใจ ตัวบุญแท้ เห็นไหม นั่ง

เฉยๆ นี่แหละ นั่งเฉยๆ ไม่ต้องทำอะไร กำหนดพุทโธ พุทโธเข้าไป ทำไมทำไม่ได้ล่ะ? ทำไมคนถึงมากرابไหว้กัน แม้แต่เทวดายังมาฟังธรรมพระพุทธรเจ้า เทวดายังมาฟังมนุษย์ เพราะมนุษย์รู้จริงใจ นี่จากปัญญาเข้าไปรู้จริง ไม่ใช่จากทำอย่างนั้นทุ่มเข้าไปๆ แล้วก็ทำให้หยุดนิ่งๆ หยุดนิ่งอยู่ไม่มีปัญญาเลย มันเป็นไปได้

ความหยุดนิ่งอยู่มันหยุดได้ มันหยุดโดยธรรมชาติของมัน เวลาเราไม่ได้ภาวนา เห็นไหมเรายู่เฉยๆ อารมณ์มันว่างๆ สบายๆ นั่นนะมันก็หยุดชั่วคราว ทีนี้มันหยุดชั่วคราวโดยที่เราไม่สืบท่อ ถึงต้องให้กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธไป เพื่อให้ความหยุดสติของเรา สติของปุถุชน สติของมนุษย์มันมีสติอยู่แล้ว มันถึงให้เราไม่พินเพื่อน แล้วเราต่อสติให้ยาวออกไป กำหนดพุทโธไปเรื่อยๆ จากที่สติธรรมดาเป็นมหาสติ มหาปัญญาขึ้นมา มหาสติ มหาปัญญาขึ้นมา เป็นสติปัญญาอัตโนมัติขึ้นมาๆ นี่มันพัฒนาขึ้นมาตรงนั้นต่างหาก นั่นนะถ้าเห็นเข้ามาตรงนั้นถึงจะเห็นปัญญา

ทำไมมันนิ่งไม่ได้ล่ะ? ถ้ามันไม่นิ่งเพราะมันฟุ้งซ่าน ฟุ้งซ่านเพราะอะไร? ฟุ้งซ่านเพราะจะไปหาเงินมาสร้างเจดีย์นะสิ ถ้ามันไม่หาเงินมา มันก็หยุดได้ เห็นไหม นี่เราหยุดได้ๆ พอหยุดแล้วก็ยกขึ้นวิปัสสนา จะวิปัสสนาต่อเมื่อพอจิตมันหยุดนิ่งไป เหมือนกับน้ำใส น้ำใสมันก็ต้องขุดค้นหาตัวปลา ถ้าใสไม่หาตัวปลา น้ำนั้นก็ขุ่นขึ้นมาอีก เพราะตะกอนมันขยับขึ้นไป ขยับด้วยการดำรงชีวิตของเรานี้แหละ ขยับด้วยการคิดของเรา ความคิดเราขยับมันก็ขยับแล้ว นี่พอน้ำใสต้องเห็นตัวปลา พอน้ำใสเราก็พยายามสังเกตดู

ตรงนี้ ตรงนี้ต่างหากถึงว่าเป็นบุญวาสนา บางคนสงบเข้าไปจะเห็นกายโดยธรรมชาติเลย บางคนสงบเข้าไปไม่เห็น ถึงต้องขุดคุ้ยใจ ขุดคุ้ยคือหาขึ้นมาให้เห็นจากตาภายใน แต่ตาภายในเรามโนภาพเราก็ว่าเป็นตาภายในแล้ว เราว่าเป็นใจ เพราะมันปล่อยเข้ามาจริงๆ แต่ปล่อยอันนั้นมันเป็นปล่อยอุปสรรค ปล่อยโดยสติจะที่มันเป็นของมันอยู่แล้วใจ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา ความเห็นหรือไม่เห็นมันเป็นของธรรมดาอยู่แล้ว แต่เห็นอย่างนั้นมันเห็นแบบสั่มหล่น เห็นมันเป็นธรรมชาติ แต่ในของเรา ธรรมจักรนี้เราจะเห็นได้ต่อเมื่อเราควบคุม เราควบคุม เราเคลื่อนไหว เราเป็นคนทำใจ

เราเป็นคนทำ เราเป็นคนควบคุมอาการทั้งหมดเข้ามา แล้วพอเห็นตามความเป็นจริง คือว่าตาในเห็นมันสะท้อนมาก พอสะท้อนมาก ตรงนั้นถึงว่ามีบาร์มีหรือไม่มีบาร์มีอยู่ตรงนี้ ตรงที่

จิตสงบแล้วสามารถยกขึ้นวิปัสสนาได้ไหม? นี่ถ้าเราพยายามอยู่นะ ความพยายามอยู่ที่ไหน มั่นต้องมีความสำเร็จอยู่ที่นั่น ความพยายามของเรา เราจะย้อนกลับมาว่าเรามีบารมีไหม? เรามีวาสนาไหม? แต่ไม่ใช่ที่เราสร้างเหตุใหม่ไง ถ้าเราสร้างเหตุขึ้นมา มีบารมีหรือไม่มีบารมีมันอยู่ที่เราสร้างเหตุ คือเราพยายามจงใจคุณนี่แหละ ถ้าเราจงใจอยู่ มันไม่เห็นให้มันรู้ไป

ต้องดูไปเรื่อย ดูไปเรื่อย สักวันหนึ่ง เห็นไหม ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ผู้ที่ปฏิบัติตามความเป็นจริง พระพุทธเจ้าบอก “จะสำเร็จแน่นอน ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี” แน่แน่นอนเลยนะ ไม่เคยคิดว่าไม่แน่นอนเลย ไม่เคยคิดว่าจะทำไม่ได้เลย เพียงแต่เวลาปฏิบัติไปตรงนี้สำคัญ สำคัญที่กิเลสของเราไง กิเลสของเรามันจะว่าเราไม่มีวาสนา เพราะเราคิดอย่างนี้บ๊อบนี่มันคิดไปครึ่งหนึ่ง ความเห็นที่จะเห็นนั่นมันคิดไปครึ่งหนึ่งตรงไหน? ตรงที่ว่ามันไม่เปิดภาพกว้าง เราเปิดครึ่งจอภาพ อีกจอภาพเราปฏิเสธไปเลยไม่น่าจะได้ เราไม่มีวาสนา เราจะทำได้หรือไม่ได้ นี่อันนี้มันมาปิดให้เราเห็นจอภาพไปครึ่งหนึ่งแล้ว

แต่ถ้าเราสร้างกำลังใจของเราละ พระพุทธเจ้าก็มนุษย์ พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ เอกของมนุษย์ด้วย เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดมาตามความเป็นจริง เห็นไหม ครูบาอาจารย์เป็นมนุษย์ ทั้งหมดเลย เราก็เป็นมนุษย์ นางอุบลวรรณาเป็นผู้หญิงนะ ไม่มีสมาธิผู้ชาย จิตเป็นสมาธิแล้ว สมาธิผู้ชายจะเป็นเท่านั้นนะ สมาธิผู้หญิงเท่านั้น ไม่ใช่ สมาธิคือสมาธิ เห็นไหม พอจิตสงบเข้าไปถึงว่าไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง นี่พอจิตสงบเข้าไปเห็นไหม เหมือนกันหมดเลย เหมือนกันเลยนะ เป็นกลางไป

ฉะนั้น ว่าเวลาปฏิบัติเข้าไป หัวใจนี้มีเข้าไป ปฏิบัติเข้าไป ปฏิบัติเข้าไป บำเพ็ญขึ้นไป สะสมขึ้นไป ถึงได้ทุกคน แต่ที่มันไม่เป็นก็เพราะตรงนี้ ตรงที่กิเลส คำว่ากิเลสคือว่ามันจะพยายามลั้ดเลงสย ความลั้ดเลงสยเป็นพื้นฐานของใจ เพราะเป็นนิเวศธรรม เกิดมาพร้อมกับใจ ใจนี้มีกิเลสเกิดมาพร้อมกัน ใจคือความลั้ดเลงสยนี้เป็นพื้นฐาน ถึงต้องมาหาครูหาอาจารย์ ฟังให้มันมั่นใจใจ ทยอยหัวตะปู้ ทยอยไปๆ ทยอยหัวตะปู้ให้มันใจ ให้มันคง ให้มันคงในธรรมของพระพุทธเจ้า เชื่อในปัญญา ในเมตตาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราปักใจเข้าไป จะเห็นหรือไม่เห็นไม่สนใจ กำหนดอย่างเดียว สร้างสติอย่างเดียว ทำอยู่อย่างนั้น ล้มลุกคลุกคลาน

พระโศณะ เห็นไหม พระโศณะเดินจนฝ่าเท้าแตก จนเลือดไปตามทางเลย ก็ยังไปไม่ได้ จนพระพุทธเจ้ามาบอกว่า “ให้กลับมาเดินสายกลาง” ให้เดินสายกลาง นั่นล่ะเขาค้นไปขนาดนั้น ค้นไปขนาดนั้นนะ พระพุทธเจ้าบอกเลย ต้องมาเตือนในทางจงกรมเลย เตือนพระโศณะ พระโศณะสำเร็จในคืนนั้นเหมือนกัน

สำเร็จได้หมด พ้นจากทุกข์ภัยโดยหัวใจ ไม่ใช่พ้นจากทุกข์ภัยด้วยร่างกายนะ ร่างกายนี้เป็นโรคเป็นภัย มันยังหายๆ เกิดๆ ดับๆ แต่ถ้าลองถอนสรจากใจแล้วหมดสิ้น หมดสิ้นไปจากหัวใจเลย แล้วดูสิว่ามันจะสุขขนาดไหน ไอ้ที่เวียนว่ายตายเกิด หัวปั่นอย่างนี้แล้วมันไม่ปั่น มันไม่หมุน แต่มีความรู้สึกอยู่ ฟังสิ นี่เกิดจากความที่เรามั่นใจ เรามั่นใจแล้วเราเดิมของเราไปทุกวัน กำหนดพุทธโธ พุทธโธนี้ทำได้ ทำได้ แต่ที่มันทำไม่ได้ พุทธโธต้องร่วมต้องเย็นสิ พุทธโธนี้เป็นยาอันเอก

อาจารย์มหาบัวบอกเลย “กำหนดพุทธโธนี้สะท้อนสามโลกธาตุ” เรากำหนดพุทธโธคำเดียวในหัวใจสะท้อนสามโลกธาตุ เพราะอะไร? เพราะหัวใจนี้มันหมุนเวียนตายเกิดในสามโลกธาตุนั้น พุทธโธนี้เป็นยาอย่างเอกที่จะพาให้พ้นไป ทีนี้ว่ามันนึกไม่ได้ก็ตรงนี้ไง ตรงที่มันใหญ่เกินไป มันเขี้ยวเกินไป มันขอดเกินไป จนกิเลสมันแบบว่ามันรับไม่ไหว มันก็บอกว่าทำยาก ทำยาก เห็นไหม เราก็เหลือครึ่งเดียว แทนที่ของที่หนักอยู่แล้วไซ้ไหม? เรายืนอยู่ ๒ ขาเราจะแบกได้ เรายกขาเสียข้างหนึ่ง ยืนข้างหนึ่งแล้วจะแบกของอีก

เพราะอะไร? เพราะกิเลสมันตัดขาไปข้างหนึ่งไง เราทำไม่ได้ เราทำไม่ไหว ถึงว่ามันยาก เห็นไหม เราถึงว่าต้องไม่คิดอย่างนั้นเลย ต้องได้ ต้องทำได้ ต้องมุมานะ พอทำเข้าไป พอมุมานะ บ๊ีบ ไอ้ขาก็ยืน ๒ ขา ขาข้างที่ยกขึ้นมาว่าจะไม่ไหวมันได้ยกลงไป พอยกลงไป ๒ ขาเรามั่นคงขนาดไหน? พุทธโธทั้งซ้ายและขวาต้องไปได้พร้อมกัน พุทธโธ พุทธโธได้หมด ได้หมดเลย แล้วพ้นจากการตกคอสะพาน พ้นออกข้ามสะพานไปลงเป็นสมาธิธรรมไป

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

เห็นไง เห็นไง ใจสงบนี้ก็เห็นอยู่ เห็นเงาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว เพราะเป็นสมาธิธรรม สมาธิธรรม เริ่มวิปัสสนาจนเห็นตามความเป็นจริง เห็นธรรมจริงนั่นล่ะ เห็นการเกิดดับของใจจริง นั่นคือเห็นธรรมจริงนั่นคืออกุปปกรรมแล้ว พอเห็นแค่นี้อกุปปกรรม เก้อๆ เงินๆ นะหัวใจมันไม่เหมือนเก่าแล้ว เก่านี้มันคิดได้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์เลย แต่พอตรงนี้ขาดบ๊ีบมัน

จะคิดอะไรนี่ เอ๊ะ เอ๊ะ เห็นไหม มันผ่านไม่ตลอดใจ มันมีสติคอยยับยั้งมันแล้ว มันผ่านไปไม่ได้

นี่เก๋ๆ เงินๆ ถ้าใจกับกายมันขาดออกจากสักร่างกัฏฐิ มันจะเก๋ๆ เงินๆ คิดอะไรไม่ได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์หรือ คิดทางซ้ายนะ ถ้าคิดทางดีได้ ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ อย่างว่าแต่ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย เพราะมันจะทุ่มเอาสูงขึ้นไป สูงขึ้นไป เพราะว่ามันเห็นช่องทางแล้วไง ทุ่ม ๒๐๐ เปอร์เซ็นต์ ทุ่มได้หมดทั้งเนื้อทั้งตัว เพราะอะไร? เพราะว่าความสุขอย่างนี้เราได้แล้วส่วนหนึ่ง สุขที่มากกว่านี้ยังไปได้ขนาดไหน? นี่มันถึงว่าเป็นอจลศรัทธาไง อจลศรัทธาคือศรัทธาที่มันคง ไม่คลอนแคลน แล้วปักได้ขนาดนั้น

นี่กำลังใจอันนี้ประเสริฐสุด แต่กำลังใจอันนี้เรายังไม่ได้ถึงใจ เรายังไม่ถึงตรงนี้เรายังไม่รู้ ว่า อ้อ ไอ้ปัญญาที่มันหมุน ที่ว่าหมุนทั้งวันทั้งคืนมันหมุนอย่างไร? มันไปอย่างไร? แล้วทำไมเราจะเห็นให้มันหมุนซักหน่อยนี่มันไม่ยอมหมุนเลย มันออกๆ แอดๆ มันไม่เคลื่อนไปเลย นี่ไง เป็นได้ ถ้าเราไม่เป็นได้นะ เราไม่เกิดกึ่งกลางพุทธศาสนา ในพระไตรปิฎกพระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว พระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วไม่เคยพลาด

“ศาสนานี้จะรุ่งเรื่องอีกหนหนึ่งในกึ่งกลางพุทธศาสนา แล้วตอนนี้ไปก็จะเรียวลงแล้วเรียวลงไปจนหมดแล้ว พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้เป็นอีกองค์หนึ่ง ในกัปนี้พระพุทธเจ้า ๕ องค์”

นี่พระพุทธเจ้าพูดไว้ชัดเลย ช่วงกึ่งกลางศาสนา ศาสนาจะรุ่งเรื่องอีกหนหนึ่ง รุ่งเรื่องเห็นไหม แล้วเราก็เกิดตรงนั้นพอดี ทำไมเราไม่มีวาสนา เรานี้มีวาสนามากเลย แล้ววาสนาเทียบเข้าไปกับคนอื่นสองสามพันล้านคนในโลกนี้ ๖๐ ล้านคนในประเทศไทยเป็นประเทศอันสมควรที่พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรื่อง เราเกิดในท่ามกลาง ๖๐ ล้านคนในประเทศไทยนี้ แล้วใน ๖๐ ล้านคน ภาวนากี่คน? ๖๐ ล้านคนมีหัวใจคิดจะภาวนากี่คน? ใน ๖๐ ล้านคนเหลือเรามาเท่าไร? เรายังอยู่ใน ๖๐ ล้านคนที่เข้าถึงแก่นของศาสนา เพราะ เพราะเราเชื่อครูบาอาจารย์ไง

เราเชื่อครูบาอาจารย์ เพราะครูบาอาจารย์ชี้มาตลอด ชี้มาตลอด แล้วเราเข้ามาอยู่กลุ่มนี้ นี่วงใน อาจารย์มหาบัวใช้คำว่า “วงของพวกเรา วงกรรมฐาน” แล้วก็ “วงของชาวพุทธ” เห็นไหม วงของกรรมฐานนี้ปฏิบัติจริงจังในวงของกรรมฐาน แล้วเราอยู่ในวงนี้ ในส่วนยอดนี้ วาสนามี

ไหม? มันเกินมี แต่กิเลสมันมาตัดขาเอง เราทำไม่ไหว เราทำไม่ไหว นี่ใจถึงต้องว่าทำได้สิ ทำได้ ถ้าทำไม่ได้ทำไมครูบาอาจารย์มาได้หมด ฟันออกมา รอดออกมา โพล่ออกมา

ข่าว อาจารย์มหาบัวท่านเทศน์สอนประจำนะ ได้ข่าวว่าพระที่นั่นเป็นอย่างนั้น ได้ข่าวว่า พระองค์นั้นสำเร็จที่นั่น นี่ข่าวของคนอื่น ข่าวของเราต้องเกิดถ้าเรามีเหตุ นี่เราต้องสร้างเหตุไป สร้างเหตุจากนี้ อย่าไปเชื่อข้างนอกนุ่น อามิสทาน ทาน ศีล ภาวนา อามิสทาน การให้ทานมัน เหมือนกับสามเส้าไง เตา เห็นไหม ทาน ศีล ภาวนา ถ้ามีทานเราภาวนาง่ายขึ้น เห็นด้วย แต่ว่าจะ ยึดตรงนั้นมันก็ยังไม่ถึงไซ้ไหม?

ถ้าทานถึงสูงสุดนี้จะให้ถึงนิพพานได้ไหม? ได้ ได้ตรงไหน? ได้ตรงทานวัตถุก่อน แล้วก็ได้ ทานหัวใจใจ ทานอารมณ์ใจ เราทานได้ไหมล่ะ? ความคิดนี้สละออกไปได้ไหม? อบายทาน ออกไปได้ไหม? ถ้าได้จริง ทำได้จริงมันไปได้จริง นี่มันทำไม่ได้จริง พอทำไม่ได้จริงก็ต้องหัก กันเลยใจ มันก็ถึงต้องหักโหมเอามาวิปัสสนาเลย หักโหมมาทำทาน ศีล ภาวนาเลย แต่ถ้าทาน อย่างเดียวก็ได้ ทานอย่างหยาบๆ เข้ามาใจ ทานจากวัตถุที่เขาว่ากันนั้นนะ ที่ว่าเงินอย่างนี้เป็นเงิน คนดี ให้อะไรอย่างนั้นเป็นเงินคนไม่ดี นี่ไม่ใช่ เงินคือเงิน เจตนาเป็นเจตนา ผู้ให้เป็นผู้ให้ ผู้ที่เอามา ทำประโยชน์เป็นทำประโยชน์ ผู้ที่ประเสริฐแล้ว เงินเข้ามาเท่าไร ของนั้นจะเป็นประโยชน์ โลกทั้งหมดเลย เห็นไหม มันอยู่ที่เจตนา อยู่ที่ใจ ถึงว่าสละทานวัตถุแล้วก็มาสละใจให้บริสุทธิ์ ผุดผ่องก่อน พอใจบริสุทธิ์ผุดผ่องมันก็เป็นสมาธิธรรม ถ้าสละกิเลสในหัวใจอีก แต่เป็นอิสระ ละ? ก็มีคคะอริยสังขัจจทานั้น ทางอันเอก ไม่เข้าทางนี้ ธรรมจักรไม่หมุน ไม่เข้าทางอันนี้ใจ

ทางอันนี้ นี่ความคำริชชอบ คำริเข้ามาฆ่ากิเลส ความเห็นชอบ เห็นตรงที่หัวใจนี้มันทุกข์ วกเข้ามาที่จุดอวิชชาทั้งนั้นเลย วกเข้ามาจุดที่ว่าอวิชชาพาเราเกิด คนเราเกิดได้ จิตปฏิสนธิอันนี้ สำคัญที่สุด เกิดจากกรรมมารดา ถ้าวิญญาณนี้ไม่ปฏิสนธิ ใจนั้นมันก็ฝ่อหมด ตั้งกรรมขึ้นมาก็ แท้งหมด แต่ถ้าจิตปฏิสนธิอันนี้มีบุญกุศลรอดมา เกิดมาจากช่องแคบนั้นนะทุกข์ขนาดไหน? จะ ไปเกิดอีกหรือ? ว่าสิ ยังต้องไปผ่านตรงนั้นอีกหรือ? รอดตายมาแล้วถึงเป็นคน เป็นคนแล้วยังมา ชะล่าใจอยู่นี้ ไม่หันกลับมาดูว่าจะไปตรงนั้นอีกหรือ?

ไปนั่งขุดคู้อยู่ในกรรมมารดา ๕ เดือน กว่าจะรอดออกมา นั่นละนรกชั้นหนึ่ง แต่ก็ยังเกิด มาได้ มีบุญกุศล เห็นไหม ไม่ตายในนั้น เพราะว่ามันต้องผ่านตรงนี้ ไม่ผ่านตรงนี้มันก็ต้องไป เกิดเป็นอย่างอื่นอยู่ดี เกิดอย่างใดก็ทุกข์ทั้งนั้น นี่ทุกข์คือการเกิดใจ ชาตินี้ทุกข์มากที่สุด แต่การ

เกิดแล้วมาพบพุทธศาสนา เกิดแล้วทำอะไรไม่เกิดอีก นี่ลียอด นี่ลียประเสริฐ นี่ลียเราพบพุทธศาสนา เราถึงเป็นลูกศิษย์ตถาคตไง เราถึงเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าจริง เราเชื่อมั่นในพระพุทธเจ้าแล้วทำได้จริง ถึงต้องขวนขวายนะ

นี่เข้าพรรษามาต้องให้ขวนขวาย ต้องทำ ที่บ้านต้องทำ ต้องทำให้ต่อเนื่องมา แล้วมันจะพาไป บุญกุศลนี้มันจะส่งเสริม ของยืม แล้วของจริงในหัวใจได้ไหม? ของจริงในหัวใจเราเอามาให้ได้ เอามาให้ได้เป็นของใคร? ก็ของคนที่เราพบนั่นไง